

LA CAMPANA DE GRACIA.

DONARA AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA.

CADA NÚMERO 2 CUARTOS PER TOT ESPANYA.

Y 10 centaus paper en l' isla de Cuba.

ADMINISTRACIÓ y REDACCIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mitj, núm. 20, botiga BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre ESPANYA 8 rals, Cuba y Puerto-Rico, 16 rals, Estranger, 18 rals.

UN MAL QUE POT SER REMEY.

La política conservadora té la virtut estranya de matar als vius y de ressucitar als morts. Sabut es de sobras qu' en las eleccions votan los morts y 'ls vius s' están quiets com si fossen difunts. La llibertat es morta: ha mort a mans conservadoras.

En cambi may s' havia parlat tant com are de cartutxos de dinamita, lo qual proba que la intranquilitat y 'l desordre viuen al calor del Mónstruo.

Lo crédit de Espanya s' está asfixiant; la serietat dels nostres polítichs s' ha mort de riure sentint los discursos de 'n Romero Robledo; la justícia agonisa a conseqüència dels dictàmens de la comissió d' actas; lo dret vá de tort com si tingués un perdigó a l' ala; y com que las patatas a Madrid se venen a ral la lliura, las classes treballadoras, presoneras de la fam, están en capella.

En cambi ressucitan los frares, las professons y l' afició als toros.

Y sobre-tot, lo que ningú creya que pogués ressucitar, aqueil partit moderat que s' havia jugat l' útima carta fa quinze anys, lo dia 29 de Setembre de 1868.

* * *
¡Gracias sigan dadas a n' en Cánovas qu' en materia de aixecar morts es una eminencia!

¿Qui no recorda la célebre batalla de Alcolea? La democracia naixent, tant més forta quant més perseguida, s' alsava com un sol home, al davant de la tirania moderada. Los heréus de 'n Narvaez capitanejats pel marquès de Novaliches tractavan de oposarse al pas irresistible de las ideas noves y eran vensuts y arro lats per las forsas liberals. Una granada feya saltar las barras del jefe reaccionari.

¡Fa quinze anys!
Quinze anys que aquest home callava. Callava al reunir las Corts constituyents y al oferir aquestas la corona d' Espanya a D. Amadeo de Saboya; callava quan los partits amadeístas se destrossavan las enfranyas, obligant al príncep extranger a fer renuncia de la corona; al proclamarse la República, callava; al caure la República, callava encare: callava al restaurarse la monarquia borbónica, al pujar en Cánovas, al pujar en Martínez Campo, al pujar en Sagasta, al pujar en Serrano...

¿Y saben perque callava? Perque l' idea que simbolisa era morta y estava soterrada sota un olvit de quinze anys equivalents a quinze sigles.

* * *
Faitava sols que tornés en Cánovas avuy més reaccionari que ahir, demà més reaccionari que avuy,

compartint lo poder ab revolucionaris renegats y ab carlistas convertits, amenant a las ideas liberals, disposat a las so'ucions més rancias, jugant miserablement ab los de l' esquerra, declarant ilegals als republicans.

Faltava que 'n Cánovas fés atmósfera moderada, perque 'ls moderats ressucitessen y 'l vensut d' Alcolea prengués la revenja de la seva derrota.

Y en veritat que 'l marquès de Novaliches, al sortir del sepulcre, ha renascut ab una forsa impensada, que anirà sentintse de dia en dia, a pesar de la fingida indiferencia de la gent conservadora.

En lo seu discurs, sobresurten cárrechs terribles contra en Cánovas que no té cap idea y contra 'ls de l' esquerra que 'l secundan, que las tenen totas.

Lo vencedor de Alcolea, protejit de 'n Cánovas, mal podia creurer que després de quinze anys, lo vensut de aquella batalla havia de tornari la pilota ó la granada, y ferli saltar las barras.

* * *
Pero no tant sols per lo que diu, sinó també per lo que calla té importancia 'l discurs de l' últim defensor de D. Isabel II.

Un país viu, animat de ideas liberals, dotat de pensaments elevats, desitjós de anar endavant y disposat al sacrifici per conseguirlo, res tindria que teme de la resurrecció del partit moderat.

Un país envilit y esclavizat, un país escéptich a copia de desenganys, un país sense fe en las ideas liberals, un país ahont son possibles escándols electorals com los que caracterisan los governs de 'n Sagasta y de 'n Cánovas, es una presa magnífica pel fantasma del moderantisme.

En Cánovas ab la seva política ha lligat de péus y mans al poble espanyol, y 'ls moderats no han de fer més que estirà 'l bras per apoderarse n.

Per aixó ha tingut tanta resonancia 'l discurs del marquès de Novaliches.

* * *
Més clar.

Aixís com basta que D. Alfonso cridi a n' en Sagasta perque 'ls sagastins treguin de las urnas una majoria fusionista, ó que cridi a n' en Cánovas perque de las urnas surti una gran majoria conservadora, bastaria que encarregués a n' en Novaliches la formació de ministeri, perque surtissen sense dificultat unas Corts moderadas, un joch de caciques moderats, la elástica constitució de 1876, aplicada ab l' esperit de la de 1845, y la lley del sabre a l' ordre del dia.

¿Creuen per ventura que 'l país se conmouria?

¿Y perque havia de conmour 's?

¿Per anyorar a n' en Cánovas? ¿Per plorar la pérdida de 'n Sagasta?

Lo que 's mira ab indiferencia ó ab despreci ni s' anyora ni 's deplora: s' olvida.

* * *
Aixís es l' Espanya restaurada.

Encare no fa mitj any se tractava seriament de conciliar la democracia ab la monarquia, fent acceptables per aquesta 'ls principis triufants sobre 'l pont de Alcolea.

Mitj any encare no, y avuy estém en vigílias de una dominació moderada.

Parla 'l marquès de Novaliches y s' enterboleix l' atmósfera, com si 's tractés de una revenja de aquella victoria liberal, per tornarnos a l' época vergonyosa que vá precedir a la revolució de Setembre.

Sols avuy pot compendrer's l' abisme en que 'ns ha ensorrat la política dels canovistas y dels sagastins.

¡Ah! Pero 'l país despertarà; lo país no pot resignarse a un retrocés de vint anys al menos. La actual indiferencia es una malaltia passatjera. Lo país está ensoport, aletargat, pero no es mort.

Y sinó, que li posin una bona mauxiula moderada de las que fan butllofa; y a veure llavoras qui es capás de contenirlo.

¡Que l' hi posin!

P. K.

LOS NOSTRES GEGANTS.

COLOQUI MATRIMONIAL EN LOS BAIXOS DE CÁ LA CIUTAT.

GRACIAS a Déu qu' estém sols! ¡qu' estás cansada, mona?

—Jo no, ¿y tú?

—¡Si n' estich! Més de lo que 't pensas...

—¡Ay, ay! ¿que no has anat a caball d' un camálích?

—Oh, aixó es lo de menos! No es qu' estigui cansat de caminar, sino de fer tants papers ridiculs per aquestos carrers de Déu.

—¡Ah, fi let, y donchs! perque venim al món los gegants sino per xó?

—Ja veurás, tot té la seva mida: a més, que jo estich convenut de que aném passant de moda, y hasta hi reparat que 'l públich se 'n riu a las nostras barbas.

—Si acás a las tévas, que jo no 'n porto.

—¡Tú ets ximple! ¡sembla mentida que t' ho prenguis tant a la fresca!

—¡Ah, si, vés, crémathi ab aquestas cosas! Lo únich que 'm fa poca gracia, —y t' ho dich ara que ve a tom, —es que 'ns hajin vestit ab la mateixa roba del any passat.

—¡Pues! d' aixó m' esclamo. Jo estich avergonyit, talment avergonyit. Quan jo m' hi vist al carrer ballant com un tarambana y vestit ab aquestos pellingos, la vritat, si 'as camas del camálích haguessin sigut mevas, me n' entornava cap a casa, y ni a tiros me feyan sortir d' aquí.

—No, ja tens rahó, ja: fas molt mala fatxa.

—Si ¿y tú? Ab aquest vestit de color de sanch y fetje, qu' era moda l' any de la picó, y aquest ram a la mà, semb'a que demanis lo dîneret de Santa Creu. Mira... ara que hi penso. Vés si 'n deus fè de llástima, que al girar una cantonada, hi sentit que dos joves deyan, mirante a tú: —¡Que no me la veus la Tuyetas! Ara deu acabar de rentar los plats y se 'n vá a la Palmera a buscá 'l seu Xanxas.

—Vaya unas soltas! ¿Y tú qué 'ls has dit?

—¡Jo? Precisament llavoras ballava una massurca y feya la cortesia a un arcalde de barri.

—Bonchs, porque ho sápigas, jo també hi sentit com se 'n reyan de tu.

—¿Si? me 'n alegro: jo si que ja me n' hi sentidas tantas, que ara mateix ni 'n faig cabal. Pero, veyam, ¿qué deyan?

—¿Qué deyan?

—Si.

—¿Búscabol?

(Momentos de silenci: la gegantesa 's mira al gegant ab certa ironia, mentres aquest sonriu, com volguent dir:—¿Ay, que n' estás de esmolada!—Al cap d' una estona ella torna a reanudar la conversa.)

—¿Ay!

—¿Qué tens... Sinforosa?

—Picor á las camas.

—Es que se 't deuen corcar.

—¿Cal ¡si son novas de l' altre any! Jo crech que m' hi corra alguna rata.

—No 't pensis, tot podria ser, porque segons tinch entés en aquesta casa n' hi ha moltas, y de molt grossas.

—¿Y donchs! ¿qué fa l' arcalde? ¿que no se 'n cuyda?

—¿De qui? ¿de las ratas?

—Si; de matarlas, de ferlas desapareixe, de tréurelas d' aquí...

—¿Elli cuydarse d' aixó! Gracias que s' ocupi de cosas més interessants. ¿Que no has vist com están los carrers, tant bruts, tant mal empedrats y tant plens d' embrassos?

—¿No m' hi faesis pensar! Tres ó quatre vegadas hi observat que l' pobre camálích ensepegava, y hasta m' ha semblat que per sota las fa'dillas m' hi rebotia algun renéech.

—Ja ho crech, ja. Tothom s' exclama del mateix. ¿Que l' ajuntament no serveix! ¿que l' ajuntament no 's belluga! ¿que l' ajuntament fa desgracias! Pero si, canta, canta; ell deixa dir y no 's mou ni s' esmena. ¿Es clar! ¿com qu' es ilegal.

—¿Ilegal? ¡Ah, jal vols dir republicá, oy?

—¿Republica? ¿qu' ets panarra!

—¿Perqué?

—Perque si.

—¿Mussoll!

(Silenci: un altre rato de morros, que dura poch més ó menos com en los matrimonis usuals. Després de cinch minuts; continan.)

Ell:—de tots modos, tornant á lo que 't deya al principi, jo estich tant aburrit d' haver de fé 'l ximple anant pèl món, tant plé de pols y de miseria, que hi decidit jugar lo tot pèl tot.

—¿Qué vols fé?

—¿Qué? Suicidarme, suicidarte y suicidar á tots los que 'ns rodejan.

—¿Calla, tros d' asel ¡no dignis aquestas atrocitats!

—¿Que no? ¿Véus aquest rotllo de paper que 'm fan dú á la má?

—Si; ¿qué?

—Que m' ho he engiponat de manera que avuy me l' hi cambiat, y ara en lloch del rotllo de paper hi porto un...

—¿Un qué?

—Un cartutxo de di...

En aquell moment entran los camálíchs á recullir la parella: los gegants suspenen lo diálech y 's quedan sérios y callats, ni més ni menos que si fossin de fusta y de cartró.

FANTÁSTICH.

Bilbao uns quants senyorets conservadors las han empresas á garrotadas contra dos periodistas, culpable l' un de haver publicat una carta del pare de un candidat á la diputació á Corts, plena de faltas d' ortografia; y l' altre de haver atacat als que atropellan brutalment als periodistas.

Estava reservat á n' en Sagasta usurpar á n' en Cánovas la política conservadora.

Pero estava reservat á n' en Cánovas usurpar á n' en Sagasta la partida de la porra.

Y entre l' un y l' altre ja 'us dich qu' estém ben guarnits.

Los esperitistas de Zaragoza han desafiá als misionistas á discutir en un periódich, ó verbalment, en un local, las doctrinas qu' ells verteixen desde la trona, sense que siga possible tornarlos resposta.

Los misionistas no han acceptat lo desafío.

No podian aceptarlo, porque es distint lo punt de vista de uns y altres: los uns crian llana; y 's altres l' esquilan.

La causa de 'n Comenje vá veure's á porta tancada. La causa de 'n Morell y en Camacho, dibuixant y

director de la Mosca roja 's vá veure també á porta tancada.

¿Per quin motiu? Ho ignorém.

La ley faculta al tribunal per celebrar las vistas á porta tancada sempre que pugan ofendre á la moral y á las bonas costums ó 's tracti de assumptos que amenassen l' ordre públich.

Y en las aludidas causas, que jo sápigas, no 's tractava ni del ordre, ni de la moral, sinó del rey.

Hi ha un principi que diu: «Tots los espanyols son iguals davant de la ley.» Y jo no dupto un moment que l' rey es espanyol; es més, pèl puesto que ocupa crech qu' es lo primer espanyol.

Per quin motiu, donchs, los tribuna's negan als acusats contra alguna falta al rey —que després resulta no ser tal falta— las garantias de la publicitat? ¿Es aixó un excés de por ó un excés de respecte?

«Proposo un saludo de respecte á D. Amadeo, porque vá caure ab dignitat, sense derramar sanch, ni perturbar al país».

(Marqués de Novaliches).

«Ab la llibertat s' arriba a tot arréu: ab la tirania y l' despotisme en lloch. No 's vá sinó al abisme y al patibul».

(Duch de la Torre).

Saludém á D. Amadeo de Saboya.

(Nosaltres.)

Comenje, director del Progreso, victima de una llarga presó preventiva per la qual no se li vá admetre fiança, ha sigut absolt pèl tribunal de Madrid.

Y are diguin: ¿Los jutjes que 's negan á admetre fiança, en causas sense importancia ¿no haurien de fer efectiva la responsabilitat que contrehen? ¿Qui indemnisa al Sr. Comenje de las molestias y disgustos de dos ó tres meses de presó inútil é inmotivada?

La justicia y l' injusticia son duas ideas contraposadas; pero moltas vegadas resultan germanas y ván de brasset.

Alguns, sense calcular lo que deyan, ván atribuir l' atentat de la Rambla de Santa Mónica, als obrers de la fábrica del Sr. Mas, situada en Mataró, 'ls quals precisament llavors estaban en huelga.

Aquesta suposició es una infamia. No hi ha un sol obrer catalá capás d' emplear medis semblants, per dirimir una qüestió de treball ó realisar una venjansa.

En proba de aixó, tot los obrers de la fábrica del Sr. Mas no sols han protestat contra una semblant suposició, sinó que han resolt acabar la huelga, posantse incondicionalment á la disposició del seu principal, per reanudar los treballs interromputs.

Aquest rasgo de noblesa honra als obrers que l' han portat á cap.

Aprofitantse de la desgracia de la Rambla de Santa Mónica y de que tot sovint se troban cartutxos de una sustancia que sembla dinamita, alguns diaris conservadors demanan que 's reparteixin garrotadas de cego als liberals.

A l' ocasió la pintan calva: los cartutxos de dinamita hi ha que agafarlos per la metxas..... y 'ls raves per las fullas.

Los republicans de Córdoba tractavan de honrar ab una sessió literaria la memoria del inolvidable escriptor D. Fernando Garrido.

Y l' gobernador de aquella provincia vá prohibir aquesta manifestació de respecte á la memoria de un difunt.

¿Qué hi farém! Res espanta tant als canovistas com los morts.

¿Com que aquest dia fins vá ressucitar lo marqués de Novaliches!

¿Cuidado que un dia de aquests no ressucitem nosaltres!

Lo primer que ha acordat la comissió republicana de Chicago (Estats Units) ha sigut la resolució de treballar per conseguir la protecció á favor de l' industria nacional.

Aquells demócratas, com en Moret, que no tenen reparos en ferse monárquichs, mistificant la democracia, y que en nom de la puresa dels principis demanan lo libre-cambi, prénguin exemple dels Estats Units.

Allá 'ls ensenyaran á ser més serios, més conseqüents, més práctichs y més patriótas.

En Martos vá excusarse de defensar á n' en Comenje, director del Progreso.

Bén mirat vá ser una sort per ell, porque aixís com are l' han absolt, si arriba á defensarlo en Martos, lo que menos l' envian á presiri.

D. Cristino té molt mala sombra.

Fransa celebrará en 1889 una Exposició universal

en commemoració del primer aniversari de la gran revolució francesa.

Totas las naciones respondrán á la convocatoria.

Perque la revolució francesa vá ser un moviment universal, en favor de la llibertat y de la civilisació dels pobles.

CARTAS DE FORA.—Nos escriuen de Pujal: «Hi ha en aquest poble la costum de fer la festa del Roser tots los anys per la segona Pasqua. Aquest any lo Rector antes de dir missa, digué, dirigintse als devots; que aquest any no podia ferse la festa per tenir que anarse n' á Gavá á ajudar al altre rector. «Y are, anyadi, no 'us creyéu que hi vaja pèl fart que allí 's fá: hi vaig perquè 'm dona la gana: per lo tant se traslada la festa, y qui li sápigas greu que s' hi posi fullas.» Bendita sea tu lengua!

Lo germá del rector de Santa Perpetua de Moguda vá armar un sacramental á un bateig, porque l' padri mentres esperava que hi anés lo rector per enllestir la feyna, tirava confits á la quitxalla. Després lo rector vá fer la segona edició del escándol, porque 'ls del bateig estaban d' esquena á un altar. Es d' advertir que en aquella iglesia com en totas hi ha altars á cada costat, de manera que no 's pot estar de cara á l' un, sense estar d' esquena á l' altre. Per aixó jo no vaig á l' iglesia, porque es impossible quedar bé ab tots los sants.

Lo rector de Cubells s' ha negat á batejar á una criatura porque la persona que havia de serli padri no ha cumplert ab la parroquia. Lo poble está escandalisat; y la criatura, sense las ayguas del batisme, está grassa y sana. ¿Qui sab! Potser fins s' ha estolviat un costipat.

Los pelegrins de Sant Andréu, Sant Martí de Provensals y Badalona que anavan á Montserrat van ser obsequials pèl Cel ab dos xátchs de ca'l Ample; un de l' estació á Monistrol y un altre de Monistrol al Monestir. Pelegrins y pelegrinas van refugiarse sota las penyas y per las covas. Viva l' humitat!

Lo rector de Monistrol vá organizar també una pelegrinació de las fillas de Maria. L' dia avants estaban reunidas á la iglesia, 'ls músichs á un costat y ellas al altre, y l' rector ab tota la bona fé (ho regoneixém) vá dir:—Are 'ls músichs sonarán. Las fillas de Maria van posarse á riure. ¡Ah dolentas!—Lo rector, al despedirlas, vá dir:—Demá á las 4 en marxa cap á Monserrat: y si alguna fá fart que puji pèl Angel que farà dressera.—Novas riallas.—Lo rector de Monistrol es aficionat á fer planxas, com en Martos.

AL MÓNSTRUO.

Salut, querido: fa dias que 't voia fe un sermó sobre certas picardias; pero, per mil tonterias, may trobava l' ocasió.

Avuy que 'l treball me dona temps per dedicarme un xich á ta monstrosa persona, l' hem de fé petá una estona; per supuesto, á tail d' amich.

Comensant, pues, per donarte una proba de leallat, dech formalment declararfe que 'l teu modo de portarte me té bastant preocupat.

Jo estava en la convicció, jutjant pèl que deyas tú, qu' érais amo, inspirado, president ó directó del modern partit madú.

Pero avuy veig la madeixa ab uns embolichs tant grans, y en camíencara de creire, que en mon cervell han fet neixe uns dupres horripilants:

Tú dirás si tinch rabó: ¿com pot ta conciencia elástica, si ets realment conservadó, doná amparo y protecció á aquesta e: guerra dinástica?

Y si vols fe 'l gatuperi de darte tó liberal, ¿com explicas lo misteri de teni en lo ministeri á aquest neo de 'a Pida?

Més diré: si ets tan amable ab los senyors izquierdistas, á veure, ¿perqué rediable ets tant fiero é indomable pèls pacífichs fusionistas?

Y sent madú de debó, ¿perqué permets que 's rebelin los velis del teu esquadró? ¿á que tréu nas tot aixó?

Si t' entench, fillat, que 'm pelin.

Son tant raras los teus fetes de quatre meses ensa y erras tant sovint los trets, que al últim veurém que no ets ni chicha ni limoná.

Nó, Anton, nó: tens d' inclinarte á la dreta ó á la esquerra, porque volguent aguantarte dret al mill, ja pots pensarte que 'l millor dia ets á terra.

Los de la eskuerra dirán que desde 'l moment que tú los estás amamantant, lo poder, d' aquí endavant, es d' ells més que de ningú.

Y 'ls madurs, pèl seu cantó, vevent la insistencia teva

en buscar sa protecció, diran que la situació avuy per avuy, es seva. Ja ho veus, pues: si no procuras tirá aquels duptes al diastre, passarás mil marguras y, entre verjas y maduras, sufrirás l'últim desastre. No 't pensis perque has donat probas de qu'ets un gran home, que aixó sigui exagerat: mira ab calma al teu costat y veurás si vá de broma. Don Arseni no sols créu que tú tens molt malas manyas, sino que vá a plena veu tractante per tot arreu lo mateix que un pelacanyas. En Sagasta está minant lo terreno que trepitjas. y, per fi, aquí al teu davant, tens l'incomodat semblant del marqués de Nova Iches. No 't dich res més; se 'm figura que ab tot aixó ja n'hi ha prou: per lo tant, pit y bravura; ó 't posas al punt en cura ó van a amagarte l'ou. Si fas lo que tens de fé, triuñas y tot se concilia; si no ho fas ets al carré. Ja ho sabs: adèu, cuycat bé y expressions á la familia.

C. GUMÀ

REVIEWS
ELÉGRAMAS de Paris deyan que 'n Ruiz Zorrilla, víctima de un atach al fetje estava desauçiat dels metjes. La noticia ha resultat falsa. D. Manuel Ruiz Zorrilla afortunadament té fetje encare per fer patir del fetje á tots los seus enemichs.

La corrida dada dada 'l diumenje á Madrid era de beneficencia. Per aixó sens dupte, molts dels assistents ván anarse á vendre 'l matalás per poder comprar una entrada als toros. De la Plassa al Hospici.... Tot per la beneficencia, los diners y las personas.

Segons un telégrama de Berlin, los obrers de las fábricas de Friedrichsrune, residencia de 'n Bismarck, ván reunirse en gran número al péu dels seus balcon obsequiantlo ab una xiulada colossal. Antonet, quant sentis que xiulan á n' en Bismarck, posat cotó fluix á las orellas.

La companyia de fundicions del Mediterráneo está construhint per encàrrech del govern espanyol un gran canó d'artilleria que podrá traspasar planxas de ferro de una gruixaria de 35 centímetros.

D. Anton tiene un cañon...

Podrá atravesar aquest canó planxas de ferro de 35 centímetros, no ho nego; pero de segur que no atravesará las planxas de 'n Martos.

Los homes de la boina son incansables. Després de las pelegrinacions, las firmas. La idea es del *Correo Catalan*: se proponen redactar una manifestació dirigida al Papa adherintse á la enciclica contra 'le franc-masons, firmantia en la forma següent:

«Las firmas se reunirán por clases. Adhesiones del clero, de individuos de la nobleza, de la milicia, del comercio, propietarios, abogados, médicos, estudiantes, plateros, sastres, obreros, etc., etc., comprendiendo todas las clases y profesiones. Firmarán solo los que tengan más de doce años. Las mujeres podrán formar listas tambien por estas, solteras, casadas y viudas.»

Tractantse de las donas, trobo que hi falta una casilla. Solteras, casadas, viudas..... y majordonas.

La *Epoca* califica de *momia política* al Marqués de Novaliches.

Ella que vaja dihentli *momia política*..... Ja veurá com de mica en mica si aquesta momia s'hi empenya, als conservadors se 'ls hi acabarà 'l *momium*.

Lo marqués de Novaliches vá revolcar á n' en Serrano, á l'home que á l'any 68 vá destronar als Borbons, y que l'any 83, ocupant un Borbon lo trono, era president del Senat y embaixador de Paris.

Lo general Serrano es com los peixos. Si no nagués picat l'am de la restauració avuy no fóra á la panera y estaria com lo peix á l'aygua.

A Madrid no pensan més que ab toros. Dos corridas á la senmana, cada dijous y cada diumenje. L'últim dissapte vá haverhi un comensament de revolució al obrirse 'l despaig de las entradas. Y ja ni siquiera som al temps de *pan y toros*, sino al temps de *toros y Cánovas*.

Un periódich conservador proposa cambiar l'escut de Madrid, en la següent forma:

Dos quartels: á l'un, un toro negre sobre camp vermell, símbol de la sanch que 's derrama y á l'altre una branca de pi, ensenya de las tabernas, sobre camp d'or, símbol del diner que 's llença. Damunt del escut una montera de torero.

Francament, vaudria més posarhi 'l célebre barret del Mónstruo y regalarli l'escut, després de nombrarlo duch, marqués ó conde de la Civilisació.

Dos discursos portan pronunciats los esquerrans del Senat.

Dos discursos de sucre-candi que han fet fástich á tothom; dugas ratxadas d'incens á n' en Cánovas; dos *animalias*.

Encare que solen dir que devegadas las canyas se tornan llansas, en mans dels esquerrans, las llansas se tornan canyas.

Un refran castellá corretjit: «Cánovas en puerta, dinamita á la vuelta.»

Deya en Novaliches en un párrafo del seu discurs: «Deseo que os unais á mí pidiendo un voto de gratitud y de amor para esta reina D.ª Isabel II, que es la única víctima que ha dejado la revolución de setiembre: sobre esa señora tan generosa, tan espléndida; sobre esa señora que era inviolable...» Deixo de copiar, perque al arribar á la paraula «inviolable» se 'm ha acabat la quartilla.

Durant la discussió de las actas, en Martos ha callat com un mort. Lo mateix han fet la majoria dels esquerrans. A acta regalada, no l'hi miris los difunts.

Alabansas á n' en Cánovas y als conservadors. Tal vá ser l'antifona cantada en lo Senat pels senadors esquerrans que ván pendre la paraula en contra del mensatge.

Los esquerrans han perdut la vista y 'l sentit comú. S'obra una suscripció per regalarlos una guitarra, perque pugan anar pèl mon cantant coplas per l'istil: Som fills nascuts de 'n Serrano y una democrácia tísica; mamém en los pits de 'n Cánovas... Per lo tant ¡viva la dida!

En Pidal, carlí disfressat de conservador, parlant de la revolució de setembre, vá calificarla de funesta y terrible.

Aixó Sr. Pidal podria dirho, si no s'estés engraiant ab las engrunas de la Revolució de setembre.

A horas d'are ja deuen haver tingut lloch set executions capitals á Jerez de la Frontera. Lo butxi de Sevilla ha presentat la dimissió del seu càrrech.

Fins los butxins presentan la dimissió. ¿Y vosté D. Anton, quan la presenta?

A LO INSERTAT EN L'ÚLTIM NÚMERO.

1. XARADA.—E-na-mo-ra-da.
2. SINONIMIA.—Sol.
3. CONVERSA.—Pilar.
4. ROMBO.—

R
S E M
T A P I A
S A T U R N O
R E P U B L I C A
M I R L I T A
A N I T A
O C A
A

5. GEROGLIFICH.—Per fil las trocas.

Han endevinat tolas las solucions los ciutadans Dos Liberals, Nas de punta inglesa, y Llorens Solá; 4 Un Barceloneti; 3 Un Liberal de Reus; 2 Cintet de Tarragona, Peret de Reus y Palamós y Regás y 1 no més Rector de la Vila del Os.

XARADAS.

I.

Prima, dos al revés prima.
primera dos vaig jurar
á una dona dos primera
que no 'm va volgué escoltar.
Més, després, ab dos girada,
la vaig fer tambalejar,
y quant lo tot va conèixer,
llavoras, ma vá estimar.

DEUDET DE REUS

ENDAVINALLA.

Per tothom sempre tinch pò
y tinch má sens tenir bras:
a mercé del compradó
casi sempre 'm trobarás.

J. PRATS Y N.

CONVERSA.

—Sabs Pepet que ets un bobo.
—Perqué ho dius?
—He sapigut que vas aná al ball ab...
—Ab qui? dig's.
—Búscau: puig acabo de dirho.

COIXET DE REUS.

ROMBO.

Primera ratlla vertical y horisontal. Vocal.—2.ª, Nom de dona.—3.ª, Nom d'home.—4.ª, Peix de riu.—5.ª, lo primer que s'ensenya á estudi.—6.ª Lo que fá l'or.—7.ª, Vocal.
CROSPIS.

GEROGLIFICH.

×
I I
I
treu
NAS
13
A

PALLARINGAS.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR.

Han enviat xaradas ó endavinallas dignas d'insertarse 'ls ciutadans Pere Micos, Pam y Pipa, Llorens Solá, Pare de las Cantimplanas y Recatatech.

Las demés que no 's mencionan no 'ns serveixen com y tampoch lo qu'envian los ciutadans Miranias, Xambergó, Ramon Martorell, A. R. de Vidreras, Un Valenciá de Valencia, Anonim, Emilio de E. y H. de Reus, Tunyina de Reus, J. S. Carbó, Polvos de Sant Mají, Un P. Tinters, J. Gruart y Ninot de Goma.

Ciutada Peret de Reus: Publicarem un rombo y un geroqlifich.—Un Barceloneti: Id. mudansa.—Nas de punta inglesa: Id. mudansa, sinonimia y un geroqlifich.—Dos Liberals: Id. un rombo y un quadrat.—S. Estarlús, Geneve: L'hi agramim la carta que 'ns envia.—Deudet de Reus: Si en l'última redondilla hi hagués més facilitat, la poesia estaria molt bé.—Maria Bocanegra: La poesia está corrent; la publicarém.—J. Prats y N.: Publicarem la conversa.—Maria Boca-blanca: Id. lo quadrat de paraulas.—Liberal de Reus: Id. una conversa.—Alt y Prim: Id. la poesia.—P. C. Olimpo: Id. un rombo y un geroqlifich.—A. Saltiveri: Hi ha en los versos algunas ideas bonicas; pero la versificació es detestable.—Ull de capritxo: Insertarem trenca-closcas.—Pam y Pipa: Id. trenca closcas y ters de silabas.—Ballador del Olimpo: Id. un rombo y un quènto.—Polvos de Sant Mají: Faltan las solucions.—Requiescat in pace: Insertarem la mudansa.—Pepet del carril: En la poesia hi ha molts alardes de rima; pero las ideas son fluijas.—Roseta Ferreras de Reus: Insertarem un trenca closcas y un quènto.—Ciutada C. M. (Cubells): Queda servit.

TIPOS Y TOPOS

COLECCIÓ DE RETRATOS Á LA PLOMA

PER

C. GUMÀ

Un elegantíssim tomet de 32 planas en quart, imprés ab moit esmero sobre paper superior.

Preu DOS rals.

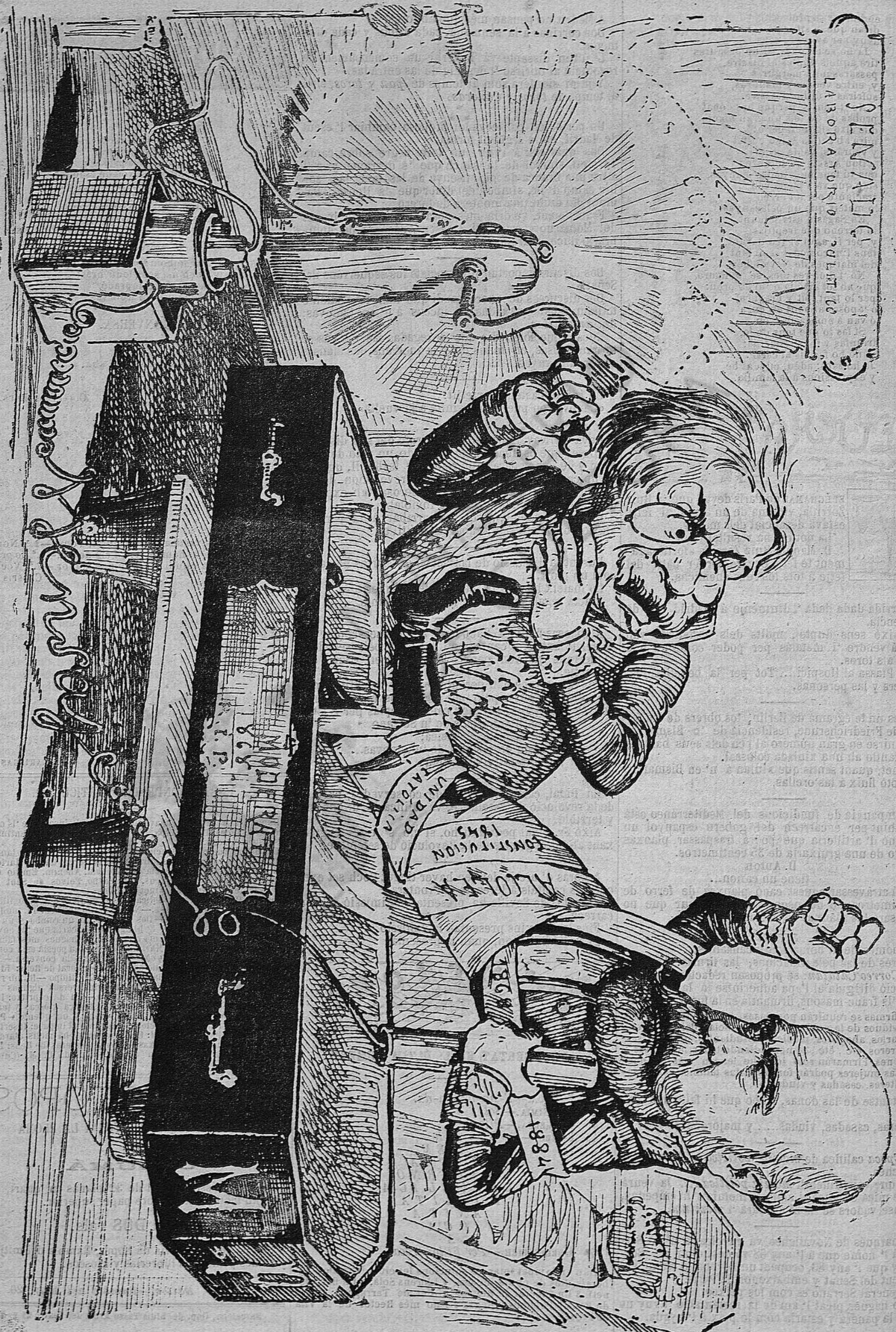
Se vén en la llibreria de Lopez, Rambla del mitj, 20, y demés principals llibrerias y kioscos.

LOPEZ, Editor.—Rambla del Mitj, 20.

Barcelona, Imp. de Lluís Tasso Arch del Teatro 21 y 23.

SENALLIC LABORATORIO POLITICO

Lo fluido reaccionari té la virtut de fer aixecar a las momias moderadas de la caixa.